

Lieve allemaal

Wat fijn dat jullie hier zijn om samen te vieren dat En Classe alweer 15 jaar bestaat. Nou, de meeste van jullie weten wel hoe moeilijk ik het vind om voor zo'n grote groep te staan en iets te zeggen. Geloof me, ik heb echt mijn uiterste best gedaan om dit te voorkomen. Want, eigenlijk had Giovanni hier moeten staan. Giovanni is de manager van En Classe in Kinshasa en hij had het zo verdiend hier te zijn met jullie en ik had het hem ook zo gegund. Helaas is zijn visum tot 2x toe niet verleend, ik zal jullie de details besparen, maar ja, dat maakt dus dat ik hier nu sta. Ik ga mijn uiterste best doen jullie, alle trouwe donateurs van En Classe, kort mee te nemen in het 15 jarige bestaan van En Classe, want dit is wel een bijzondere mijlpaal!

Ik had nooit gedacht hier te staan hoor, want 15 jaar geleden zijn we, gewoon begonnen! En dan bedoel ik "we" als in, vijf Nederlandse blanke vrouwen waarvan er vanavond 4 aanwezig zijn. We hadden niet echt een master plan, we zijn gewoon begonnen met het opknappen van één school en hebben we onze familie en vrienden om een bijdrage gevraagd waar jullie toen al ruimschoots gehoor aan hebben gegeven trouwens. Maar na de eerste school smaakte het wel naar meer. We hebben toen nog meer scholen opgeknapt en onze eigen criteria werden steeds strenger; gingen we bij school 1 nog het dak repareren, inmiddels kwam er een totaal nieuw dak op een school. We gingen ook toiletten bouwen, expats kwamen en gingen, allemaal als vrijwilliger actief in Kinshasa, er staan er hier een aantal van in het publiek,

Toen we ons realiseerden dat de kinderen er nu weliswaar veel beter bij zaten, maar nog steeds niet echt meer leerden, gingen we daar weer iets aan doen. Dus het voortbestaan van En Classe is echt organisch ontstaan. Elke keer als we iets tegenkwamen pakten we dat weer op. Omdat En Classe zo flexibel en pragmatisch was, lukte dat ook. We zijn toen bijvoorbeeld leraren gaan opleiden in samenwerking met andere organisaties, het hygiëne programma werd in het leven geroepen, allemaal om ook de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren.

En zo is het ook op ons pad gekomen dat we doorhadden: eigenlijk zouden Congolezen deze stichting moeten runnen. Daar zijn we toen in 2014 mee begonnen toen we Giovanni aan het team hebben toegevoegd. Elke keer als er een expat wegging, is er een Congolees bijgekomen. De laatste in 2016, toen waren ze met 7.

Dat was een enorme verandering, om niet meer zelf aan het roer te staan, maar het voelde wel goed. Ik merkte dat alle ideeën ook steeds meer vanuit Kinshasa begonnen te komen. Zij waren immers altijd op de scholen en zagen waar er behoefte aan was. De grootste verandering was eigenlijk dat we opeens vaste kosten hadden in de vorm van hun salaris. Want voorheen waren alle expats vrijwilliger en hadden we die vaste kosten niet. Maar voor het Congolese team hadden we 7 banen gecreëerd, en doordat zij voor En Classe konden werken, boden we hen

daarmee een toekomst. We kregen als En Classe ook meer verantwoordelijkheden, tenminste, zo voelde ik dat. 7 Congolezen waren echt van ons afhankelijk geworden en dat is serieus.

Vijf jaar geleden stonden we met z'n allen in de Heineken Experience en vierden we dat En Classe 10 jaar bestond. Die avond stond helemaal in het teken van het werven van vaste donateurs zodat we deze verantwoordelijkheid konden dragen. En dat zijn jullie, die vaste donateurs! Door jullie maandelijkse commitment konden we in Kinshasa echt gaan bouwen aan het lokale team. Wat ik er zo mooi aan vind, is dat jullie de basis vormen van En Classe. Het lokale team is eigenlijk het vehikel wat we gebruiken om de kinderen op de scholen te helpen. Dus het is zo'n mooi voorbeeld van dat elke gegeven euro twee keer gebruikt wordt!

Drie jaar lang konden we het team begeleiden via internet/email/whats app Michiel vanuit Parijs, Joris uit België en ik woonde toen in Mexico denk ik. Ze hebben de taken verdeeld, de een werd verantwoordelijk voor t hygiene programma, de ander voor infrastructuur, weer een ander voor het leesprogramma etc etc, ze hebben geleerd met een computer om te gaan, ze hebben allemaal een opleiding mogen doen, het is echt bizar te zien hoe zij zich persoonlijk en als team hebben ontwikkeld. Giovanni heeft zich ontpopt als echte leider. En met af en toe een reisje naar Kinshasa om weer even de neuzen dezelfde kant op te zetten en de vibe van Kinshasa te ervaren ging dat eigenlijk hartstikke goed.

En toen kwam de lockdown! Toen konden we 2 jaar niet naar Kinshasa maar wat denk je?? Het team deed t veel beter dan ik voor mogelijk had kunnen houden in die 2 jaar! Ze konden het eigenlijk prima zonder mij! En daar was ik zo blij mee! In die tijd is ook een officiële Congolese stichting opgericht (En Classe Congo) zelfde logo en zelfde doelstelling als het oorspronkelijke En Classe, en zij zijn met z'n allen eigenaar van En Classe Congo. Een hele grote stap in de richting van zelfstandigheid! In oktober vorig jaar, dus echt een jaar geleden was ik er weer voor het eerst na de lockdown en toen zijn we gaan brainstormen over de mogelijkheid om ook financieel onafhankelijk te zijn. Dat zelfstandig werken ging echt goed, maar om nou eeuwig afhankelijk te zijn van mij, van jullie, van ons?? Dat is toch niet ideaal. En... na 15 jaar En Classe hebben we nu dan toch echt dat Master Plan!

Nu is het tijd om even de bijgevoegde video te kijken! In 4 minuutjes stelt het team zich aan jullie voor. Dan weten jullie een beetje over wie we het hebben en dan leg ik daarna uit wat onze toekomst plannen zijn!

KIJK NU DE VIDEO

Wat een toppers he? Hier word ik toch zo blij van! Het plan lijkt voor de hand liggend, maar het duurde even voordat alles echt vorm kreeg:

Het lokale team heeft zo'n enorme expertise opgebouwd over hoe een school beter te maken dat ze deze expertise gaan verkopen. Je zou kunnen zeggen dat ze een soort consultants worden. Ze blijven eigenlijk hetzelfde werk doen, maar dan worden ze niet meer door "ons" betaald maar door hun opdrachtgever.

Die opdrachtgever kan de overheid zijn, maar ook een privéschool, of een andere organisatie die wil investeren in het onderwijs en net een nieuwe school heeft gebouwd, want dat gebeurt nu vrij veel. Doordat het onderwijs gratis is geworden een aantal jaren geleden zijn er veel meer kinderen naar school gegaan met overvolle klassen tot gevolg. Dus er wordt veel gebouwd. Ook wij hebben 3 nieuwe scholen bijgebouwd.

Hun expertise zit in 4 programma's gestopt: het bouwprogramma, het hygiëneprogramma, het leiderschapsprogramma voor kinderen en het leesprogramma. Ze zijn allemaal afzonderlijk te koop, maar ook als geheel, 1 groot pakket om jouw school te verbeteren op al deze vlakken. Om onze programma's te "verkopen", hebben we het afgelopen jaar veel aandacht besteed aan het zo goed mogelijk omschrijven van de verschillende programma's, we hebben een business plan gemaakt, wat moet zo'n programma kosten, wat zijn de kosten per school/per kind etc etc..

Dus ja... nu gaan ze de boer op! Op dit moment staat alles echt in de startblokken en kan ik jullie vertellen dat de eerste klant zich al heeft aangediend!

Ik zal nog iets meer vertellen over de programma's:

Het bouwprogramma zal zich richten op bouwbegeleiding maar we hebben ook nog steeds Ross die voor ons werkt. Mocht er bijvoorbeeld een bedrijf zijn dat eigenlijk wel wil investeren in onderwijs, dan zou En Classe Congo die school kunnen bouwen. Of de bouwbegeleiding kunnen doen. Het hygiëne programma en het kids leadership programma heeft heel veel raakvlakken. Tegenwoordig leren we de kinderen eerst meer over leiderschap, daaruit worden klassenvertegenwoordigers gekozen en worden er hygiëne brigades gevormd, die er weer voor zorgen dat het hygiëneprogramma goed wordt nageleefd (handen wassen, schoolplein opgeruimd, plastic in de prullenbak etc..) En als je school netjes is, ben je er trots op etc etc... Dit alles maakt dat er langzaam maar zeker een mentaliteitsverandering ontstaat.

Nu zal het niet zo zijn dat ze van de een op de andere dag geheel financieel onafhankelijk zijn van En Classe Nederland natuurlijk. Dus ik zou jullie willen vragen om niets te veranderen op dit moment maar nog even door te gaan met jullie maandelijkse bijdrage! We hebben er wel allemaal het volste vertrouwen in hoor! En als dit eenmaal een feit is, dan zijn jullie de eerste die het horen. Ik hoop zelf dat het binnen nu en een jaar wel gelukt is. Maar in Congo weet je het natuurlijk nooit...

Dan zouden jullie nu kunnen denken: hoe gaat dat dan met al die scholen die jullie onder je hoede hebben? Wat gaat daarmee gebeuren? Nou, op die scholen hebben we gezorgd voor een omheind en veiliger schoolterrein, een fatsoenlijk schoolgebouw, voldoende schoolbanken, toiletten voor jongens en meisjes, handenwas-station, stromend water en zonnepanelen. Alle scholen hebben alle programma's doorlopen en zouden het nou zelf moeten oppakken. Zij weten inmiddels een klein jaar dat onze steun eindig is en ze weer op eigen benen moeten staan. Zodat het team zich volledig kan richten op het werven van nieuwe scholen om te helpen.

Ik kan niet wachten op de dag dat ik tegen jullie kan zeggen: ontzettend bedankt voor jullie bijdrage de afgelopen jaren, maar het is niet meer nodig! Ze kunnen het nu zelf. En dan gaat En Classe stoppen, en dat is een positief gegeven. Van een Nederlandse stichting met 5 blanke vrouwen naar een Congolese stichting die geheel zelfstandig kan functioneren, dat is voor mij het ultieme voorbeeld van ontwikkelingshulp.